

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
ZENIČKO-DOBOJSKI KANTON
KANTONALNI SUD U ZENICI
Broj: 04 0 K 012092 23 K 2
Zenica, 03.04.2023. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE !

Kantonalni sud u Zenici, u vijeću sastavljenom od sudije Maličbegović Enesa, kao predsjednika vijeća, te sudija Subašić Ljilje i Kokor Srećka, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Telalović Jele, u krivičnom predmetu protiv optuženog Vidović Žarka, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, povodom optužnice Kantonalnog tužilaštva/tužiteljstva ZE-DO kantona, broj: T04 0 KTRZ 0041218 20 od 31.08.2020. godine, potvrđene od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda, pod brojem: 04 0 K 012092 20 Kps, dana 02.09.2020. godine, izmjenjene na glavnom pretresu dana, 07.04.2021. godine, nakon održanog ponovnog glavnog pretresa, u prisustvu kantonalnog tužioca Delić Redže, optuženog i njegove braniteljice, Tupajić-Škiljević Vesne, advokata iz Istočnog Sarajeva, dana 03.04.2023. godine, donio je i javno objavio, sljedeću:

P R E S U D U

Optuženi:

VIDOVIĆ ŽARKO, zvani „Jare“ i „Žare“, sin M. rođene V., rođen ... godine, u mjestu B. V., općina T., nastanjen u mjestu B. V., ..., pismen, sa završenom srednjom školom, po zanimanju kuhar, oženjen, otac troje djece, vojsku služio, srednjeg imovnog stanja, po nacionalnosti S., državljanin ..., JMBG..., osuđivan ...,

Na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH,

OSLOBAĐA SE OD OPTUŽBE

da je:

za vrijeme rata u Bosni i Hercegovini i oružanog sukoba između Vojske Republike Srpske i Armije Republike Bosne i Hercegovine, na području općine Tešanj, kao pripadnik Vojske Republike Srpske VP 7248 Teslić, postupao protivno pravilima međunarodnog humanitarnog prava, kršeći odredbe člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. avgusta 1949. godine, tako što je u mjestu Mrkotić-Plandište, nečovječno postupao prema civilnim licima Bošnjačke nacionalnosti R. H., M. I. i S. H., svjestan da usljed njegovog činjenja može nastupiti smrt navedenih lica, pristajući na njeno nastupanje, na način da je tačno neutvrđenog dana, u drugoj polovini februara 1994. godine od istih formirao tzv. „živi štit“ tako što im je naredio da obuku vojne šinjele, koji su dio uniforme Vojske Republike Srpske, a potom, tako obučenim, naredio da idu prema položajima Armije Republike BiH govoreći da idu 10 koraka naprijed, te da se potom okrenu i pogledaju u njega

kako bi im prstom pokazao gdje da idu da li lijevo ili desno, ili pravo, a on je išao 20-tak metara iza njih sa još 10-tak NN pripadnika Vojske Republike Srpske, da bi po uočavanju zemunice Armije Republike Bosne i Hercegovine lica iz živog štita se okrenula prema Vidović Žarku govoreći da na oko 20-tek metara naprijed ima zemunica Armije R BiH, na što je Vidović Žarko zvao komandu i dao im koordinate za artiljerijsko granatiranje koje je ubrzo i počelo, da bi nakon prestanka granatiranja naredio istim da krenu naprijed, na što je R. H. rekao da ne mogu naprijed jer će biti ubijeni, na koju konstataciju je Vidović Žarko repetirao automat, te ga okrenuo prema licima iz živog štita govoreći da krenu naprijed, što su isti i učinili, da bi tada otpočela pucnjava sa linija odbrane Armije Republike BiH u kojoj su bili pogođeni M. I. i S.H., što je Vidović Žarko propratio riječima: „Balije vratite se nazad, ako ne možete da vam skratimo muke“, a na traženje R. H. da mu da dva čovjeka da izvuče M. I. koji je još bio živ, Vidović Žarko mu je rekao: „Šteta ostaše nam dva šinjela“, usljed čega je R.H. trpio duševne boli, patnju i strah, bojeći se za svoj život, da bi tijela M. I. i S. H. sa mjesta gdje su ubijeni izvukli pripadnici Armije R BiH na linije odbrane Armije R BiH,

dakle, za vrijeme rata i oružanog sukoba, kršeći norme međunarodnog humanitarnog prava, nečovječno postupao prema civilima Bošnjačke nacionalnosti R. H., M. I. i S. H., kojim prilikom su u razmjeni vatre između Vojske Republike Srpske i Armije R BiH bili ubijeni M. I. i S. H.,

čime bi počinio krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ,

Na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH, troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

O b r a z l o ž e n j e

Kantonalno tužilaštvo Zenica je optužnicom broj: T04 0 KTRZ 0041218 20 od 31.08.2020. godine optužilo optuženog Vidović Žarka, zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, a kako je to bliže navedeno u optužnici.

Optužnica je potvrđena od strane sudije za prethodno saslušanje ovog suda, pod brojem: 04 0 K 012092 20 Kps, dana 02.09.2020. godine.

Dana, 07.04.2021. godine kantonalni tužilac je izvršio izmjenu optužnice u pogledu vremena izvršenja krivičnog djela, te upotrebe oružja, tako da je činjenični opis krivičnog djela naveden u izreci ove presude.

Presudom Kantonalnog suda u Zenici broj: 04 0 K 012092 20 K od 04.05.2021. godine optuženi Vidović Žarko oglašen je krivim zbog krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, te je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina.

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine je rješenjem broj: 04 0 K 012092 21 Kž od 24.11.2022. godine ukinuo naprijed navedenu presudu, te vratio predmet ovom sudu na ponovno suđenje.

Na ponovljenom glavnom pretresu, kao dokazi optužbe, preuzeti su iskazi svjedoka: R. H., B. I., M. E., M.R., Č.DŽ. i R. S..

Na osnovu člana 288. stav 2. ZKP FBiH pročitana je iskaz svjedoka M.A., dat u Upravi policije Zenica, pod brojem: 08-04/6-5-34/17 od 08.03.2017. godine.

Preuzeti su i zapisnici o saslušanju svjedoka R.H. iz istrage od 09.03.2017.godine i M. R. od 03.07.2020.godine, jer su ovi dokazi korišteni kod ispitivanja svjedoka.

Kao materijalni dokazi optužbe, prihvaćeni su sljedeći dokazi:

1. Rješenje Suda BiH, broj S1 1 K 034428 19 Kv od 30.12.2019. godine,
2. Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja, objavljena u „Službenom listu R BiH“, broj 7, od 20.06.1992. godine,
3. Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o ukidanju ratnog stanja, objavljena u „Službenom listu R BiH“, broj 50, od 28.12.1995. godine,
4. Odluku o formiranju Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine broj 03-234/92 od 12.05.1992. godine (objavljena u Službenom glasniku Srpskog naroda u BiH“ br. 6. od 12-17.05.1992. godine,
izvod iz matične knjige umrlih za Općinu Tešanj pod rednim brojem 15 za 2011. godinu broj 08-13.4-2095/2016 od 01.11.2016. godine na ime M. I., sin M.,
5. izvod iz matične knjige umrlih za Općinu Tešanj pod rednim brojem 14 za 2011. godinu broj 08-13.4-2094/2016 od 01.11.2016. godine na ime S.H., sin M.,
6. ovjerena kopija jediničnog kartona Vob-3 na ime Vidović Žarko, datum ovjeravanja 25.02.2020. godine,
7. zapisnik o prepoznavanju izvršenog od strane svjedoka R.H. od 10.07.2020. godine, sa fotodokumentacijom broj: 24-A/20 od 14.07.2020. godine.
8. zapisnik o prepoznavanju izvršenog od strane svjedoka B. I. od 10.07.2020. godine, sa fotodokumentacijom broj. 24-B/20 od 14.07.2020. godine,
9. dokument o pripadnosti optuženog Vojsci RS, Ministarstva rada i boračko- invalidske zaštite, broj: 16-03/3.2-1-835-752/20 od 25.11.2020. godine.
10. Izvod iz kaznene evidencije na ime Vidović Žarko, izdat od strane PS Teslić od 27.02.2020. godine.

Kao dokazi odbrane preuzet je iskaz svjedokinje V. Z..

Kao materijalni dokazi odbrane, prihvaćeni su sljedeći dokazi:

1. Tri fotografije koje su korištene kod ispitivanja svjedoka,
2. Izvod iz matične knjige umrlih za V.V., Općine Teslić, broj: 03/1-202-1-554/20 od 21.12.2020. godine,
3. dopis Opće bolnice Tešanj, broj: 01-2-4553/20 od 19.08.2020. godine,
4. zahtjev za pristup informacijama braniteljice optuženog od 26.10.2020. godine,
5. rješenje Općine Tešanj, broj: 02-45-1-4171-30/20 od 11.11.2020. godine,
6. rješenje CSB Doboje od 17.10.1996. godine,
7. rješenje CSB Doboje od 12.07.1996. godine,
8. službena zabilješka PS Tešanj, broj: 08-02-11/12-1-13-102/20 od 26.08.2020. godine,
9. jedinični karton za Vidović Žarka,
10. uvjerenje Prirodnomatematičnog fakulteta Novi Sad broj: 914/2020 od 13.05.2020. godine,
11. studentska knjižica na ime V. Lj.,
12. uvjerenje iz Katastra za Vidović Žarka od 22.09.2020. godine,
13. izjava-kućna lista za Vidović Žarka,
14. izjava Vidović Žarka o nezaposlenosti od 22.09.2020. godine,

15. izjava V.A. o nezaposlenosti od 22.09.2020. godine,
16. uvjerenja za V. Ž. i V. A., Poreske uprave od 22.09.2020. godine,
17. uvjerenje o pohvađanju nastave za V. P. od 22.09.2020. godine,

Ovaj sud je nakon ocjene dokazne građe utvrdio da nije dokazano izvršenje krivičnog djela ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1. preuzetog KZ SFRJ, od strane optuženog, radi čega je i odlučeno kao u izreci, a na osnovu člana 299. tačka c) ZKP FBiH.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti građanskih lica za vrijeme rata od 12. augusta. 1949. godine, između ostalog, u slučaju oružanog sukoba, zabranjeno je nasilje protiv života i tijela, a posebno sve vrste ubistava, sakaćenja, okrutnog postupanja i mučenja, kao i povrede ličnog dostojanstva, te su zabranjeni i naročito uvredljivi i ponižavajući postupci.

Krivično djelo ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. preuzetog KZ SFRJ-a, postoji ako neko kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata, oružanog sukoba, ili okupacije naredi da se prema civilnom stanovništvu vrše ubistva, mučenja, nečovječna postupanja, biološki eksperimenti, nanošenje velikih patnji ili povreda tjelesnog integriteta ili zdravlja, raseljavanje ili preseljavanje ili prisilno odnarnodnjavanje ili prevođenje na drugu vjeru, prisiljavanje na prostituciju ili silovanja, primjenjivanje mjera zastrašivanja i terora, uzimanje talaca, kolektivno kažnjavanje, protivzakonito odvođenje u koncentracione logore i druga protivzakonita zatvaranja, lišenje prava na pravilno i nepristrasno suđenje, prisiljavanje na službu u oružanim snagama neprijateljske sile ili njenoj obavještajnoj službi ili administraciji, prisiljavanje na prinudni rad, izgladnjavanje stanovništva, konfiskovanje imovine, pljačkanje imovine i stanovništva, protivzakonito i samovoljno uništavanje ili prisvajanje u velikim razmjerama imovine koje nije opravdano vojnim potrebama, uzimanje nezakonite i ne srazmjerno velike kontribucije i rekvizicije, smanjenje vrijednosti domaćeg novca ili protivzakonito izdavanje novca ili ko izvrši neko od navedenih djela.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije propisana je zaštita prema civilnim licima.

Iz iskaza svjedoka-oštećenog R.H., te svjedoka B. I. proizilazi da su R. H., M. I. i S. H. lica bošnjačke nacionalnosti, te da su kao civili dovedeni na lokalitet Mrkotić-Plandište, općina Tešanj, gdje im je naređeno da obuku vojne šinjele, te su isti su morali ići ispred grupe pripadnika Vojske Republike Srpske prema linijama odbrane Armije RBiH.

Nije sporno da su oštećeni M. I. i S. H. bili civilna lica. To je potvrđeno iskazima svjedoka Č. Đ. i R. S., koji su njihova mrtva tijela izvukli na teritoriju Armije RBiH. Oba svjedoka potvrđuju da kod ubijenih nije pronađeno oružje, da su obojica bili u civilu i da je jedina vojna odjeća na njima bio SMB šinjel koji su koristili pripadnici Vojske Republike Srpske.

Provedenim dokazima je također utvrđeno da oštećeni nisu posjedovali oružje, niti su učestvovali u neprijateljstvima, odnosno utvrđeno je da su oštećeni u sporno vrijeme imali radnu obavezu kod pripadnika Vojske Republike Srpske, radi čega je nesporno utvrđeno da su isti spadali u kategoriju civilnog stanovništva koje je posebno zaštićeno Međunarodnim pravom.

Da se svojstvo oštećenih može utvrditi izjavama svjedoka potvrđuje i stav Vrhovnog suda Federacije BiH u predmetu broj 06 0 K 007724 18 Kžk 2 od 23.05.2018. godine, citiramo, „Na osnovu izvedenih dokaza, a prije svega iskaza svjedoka B1, iskaza svjedoka oštećenih S.N., B.H.

i N.H., te iskaza svjedoka S.E., I.K. i I.V. utvrđeno je da su u inkriminisano vrijeme nastradali N.N., M.H. i F.H bili civili bošnjačke nacionalnosti.“

Provedenim dokazima utvrđeno je da se u inkriminirano vrijeme u Bosni i Hercegovini odvijao oružani sukob između Armije RBiH i Vojske Republike Srpske, a koji sukob je neminovno obuhvatio i područje općine Tešanj i Teslić, tačnije lokalitet Mrkotić-Plandište.

Činjenicu o postojanju oružanog sukoba u svojim iskazima potvrđuju kako svjedoci optužbe tako i dokazi odbrane. Svjedoci optužbe posebno su istakli da je stanovništvo spornog područja cijelo vrijeme trajanja ratnih sukoba, pa i tokom februara mjeseca 1994. godine bilo u radnoj obavezi kod Vojske Republike Srpske, da su kopali rovove, radili u kuhinji za potrebe vojske i slično.

Svjedok R. H. je u svom iskazu naveo da je do 18. aprila 1994. godine živio u Tesliću u mjestu Osivica, da je bilo ratno stanje, da je bio u radnoj obavezi na kopanju, da su ih 5-6 mjeseci od početka rata doveli na plato „Partizan“ gdje su ih popisali i od tada je grupa po grupa ljudi svakih 15 dana išla na radne obaveze za vojsku Republike Srpske. Dalje navodi da je inkriminiranog dana bila zima, odnosno prvi dan Ramazana, kada su po njega došli S. J. i povjerenik sela Osivica I. Š., kako bi išao na radnu obavezu. Ovaj svjedok navodi da se sakrio kako bi izbjegao obavezu, međutim s obzirom da je zapriječeno njegovoj ženi da će nju odvesti, isti se sam javio na radnu obavezu.

Svjedok B.I. u svom iskazu je naveo da je u periodu 1992-1994. godine živio u selu Osivica, da su uslovi bili nikakvi, da je bilo ratno stanje, da je bio na radnim obavezama kopanja rovova, zemunica i trasa za srpsku vojsku, te da su na sve te radove bili natjerani.

Iskazivanje R. H. i B. I. potvrđuje i svjedok M. E., koji navodi da je u periodu 1992-1994. godine živio u Tesliću, gdje stanje nije bilo normalno, jer je bio rat, da je cijelo vrijeme trajanja rata bio u radnoj obavezi, da je išao na prve linije da kopa rovove za Srpsku vojsku, te da je tom prilikom bilo maltretiranja i udaranja.

Da je u kritičnom periodu, na području Tešnja trajao oružani sukob, potvrđuje i svjedok M. R., koji navodi da je u periodu od 1992. do 1995. godine bio pripadnik I bataljona I Tesličke brigade i interventne jedinice. Isti dalje navodi da se sjeća da su se spornog dana spremali na vojnu akciju, odnosno izazivanje neprijatelja, spuštanjem pod rovove neprijatelja na terenu Visići prema Tešnju.

Činjenica da se postojanje oružanog sukoba može izvesti iz iskaza svjedoka saslušanih na glavnom pretresu, potvrđuje i stav Suda Bosne i Hercegovine u predmetu *Ante Kovač*, broj X-KRŽ-08/489 od 12.11.2010. godine.

Ovakav zaključak potvrđen je i u presudi Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine u predmetu broj: 06 0 K 007132 17 Kž od 14.03.2018. godine, u presudi Vrhovnog suda FBiH u predmetu broj: 07 0 K 012097 18 Kžk od 14.12.2018. godine i presudi Vrhovnog suda Federacije BiH broj 03 0 K 010667 19 Kžk od 11.04.2019. godine.

Iste stavove u pogledu postojanja oružanog sukoba zauzeo je Vrhovni sud FBiH u predmetu broj 04 0 K 004624 18 Kžk od 15.10.2018. godine i u predmetu broj 06 0 K 007724 18 Kžk od 23.05.2018. godine, na stranici 6.

Činjenicu postojanja oružanog sukoba potvrđuju i Odluka o proglašenju neposredne ratne opasnosti broj: 01-011-301/92 od 08.04.1992. godine, Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine, objavljena u Službenom listu RBiH broj 1. od 09.04.1992. godine, a koja je stupila na snagu u momentu donošenja, u kojoj se u tački 3. navodi da se obrazuje Štab TO Republike Bosne i Hercegovine, kao i Odluka Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine o proglašenju ratnog stanja broj PR. broj: 1201/92 od 20.06.1992. godine, koja je objavljena u Službenom listu RBiH broj 7. od 20.06.1992. godine i koja je stupila na snagu danom donošenja, kao i Odluka o formiranju Vojske Srpske Republike Bosne i Hercegovine broj:03-234/92 od 12.05.1992. godine, objavljena u „Službenom glasniku srpskog naroda u BiH“ broj 6. od 12-17.05.1992. godine.

Nije sporno ni da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske, a što ni odbrana ne osporava. Ovakav zaključak proizilazi iz ovjerenih kopija jediničnog kartona VOB-3 obrazac, ne ime Vidović Žarko, koji je ovjeren sa danom 25.02.2020. godine, kao i fotografija iz tog perioda koje je odbrana predložila kao dokaze.

Da je optuženi bio pripadnik Vojske Republike Srpske potvrdio je i svjedok M. R. koji je na glavnom pretresu naveo da je spornog dana bilo više jedinica koje su išle na liniju prema Tešnju, i da je bila i jedinica izviđača koju je predvodio optuženi.

Odredbom člana 3. stav 1. tačka a) i c) Ženevske konvencije o zaštiti civilnih osoba za vrijeme rata od 12.08.1949. godine, između ostalog propisano je da se u slučaju oružanog sukoba koji nema karakter međunarodnog sukoba i koji izbije na teritoriji jedne od visokih strana ugovornica, svaka strana u sukobu dužna je da primjenjuje bar slijedeće odredbe:

Prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvima postupat će se u svakoj prilici čovječno, bez ikakve diskriminacije zasnovane na rasi, boji kože, vjeri ili uvjerenju, spolu, rođenju ili imovnom stanju ili bilo kom drugom sličnom mjerilu, pa se u tom cilju zabranjuje u svako doba i na svakom mjestu prema osobama koje ne sudjeluju u neprijateljstvima između ostalog:

- a) povrede koje se nanose životu i tjelesnoj integritetu, naročito sve vrste ubistava, sakaćenja, svireposti i mučenja*
- c) povrede ličnog dostojanstva, naročito uvredljivi i ponižavajući postupci;*

Svjedok-oštećeni R. H. je u svom iskazu naveo da je prvog dana Ramazana 1994. godine po njega kući došao S. J. i povjerenik sela I. Š., kako bi krenuo na radnu obavezu. Međutim on se sakrio, ali se istog dana sam odazvao, jer je čuo da je zapriječeno njegovoj ženi da će ići umjesto njega. Navodi da je tako zajedno sa R.Zi., R. S., M. I. i S. H. i još nekolicinom ljudi tamićem najprije odveden na Đulić selo-Irice, a potom u mjesto Studenac, gdje ostaju 5-6 dana, odakle ih odvođe u Banja Vrućicu, odnosno Lijepo ili Debelo Brdo. Tu im je lice, pod nadimkom „Jare“, čuo je da ga drugi vojnici tako oslovljavaju, za koga je zaključio da je bio šef grupe, kao desetar Odjeljenja, naredio da obuku vojne šinjele, odnosno šinjele vojske JNA i da krenu prema liniji Vojske Republike Spske. Kada su došli do linije, tu su stajali 20-tak minuta, gdje im je jedan vojnik dao kutiju cigareta, da bi ponovo krenuli prema linijama odbrane Armije RBiH. Kada su došli do potoka iz grupe vojnika Republike Srpske izašao je jedan vojnik i naredio da dvojica idu za njim, te su za njim otišli I. i Š. lijevo uz kosu, dok on, I. i S.H.ostaju sa „Jaretom“ od kojeg dobijaju sljedeće uputstvo: „Idete naprijed, pred nama jedno 20 metara, mi ćemo za vama. Slušajte komandu. Ruka. Lezi, ustaj i naprijed kad treba.“ (Svjedok je sve to gestikulirajući pokazao u sudnici). Dalje je naveo da nakon toga kreću prema liniji, da je snijeg bio poviš koljena, da je najprije I.išao prvi, a potom on, jer je I. imao slabo srce. Vrlo brzo je opazio zemunicu Armije R BiH, okrenuo se prema „Jaretu“ i javio „zemunica“, na što ga je

upitao: "Koliko daleko", a on odgovara 10-15 metara. Tada im je „Jare“ rekao „Lezite“, nazvao je komandu motorolom, nakon čega je palo par haubičkih granata prema linijama odbrane Armije RBiH. Potom „Jare“ naređenje da ustanu i krenu naprijed. Svjedok je rekao da ne smiju naprijed, jer ako napravi dva koraka da je gotov, te navodi da nije imao šinjel išao bi, jer bi tad vidjeli da su civili, na što „Jare“ govori „Ili će vas oni ubiti ili ja, isto vam je“, okrenuvši automat prema njima i isti repetirajući. Nakon toga kreću prema zemunici i nakon dva-tri koraka se otvara vatra iz zemunice, kojom prilikom su pogođeni I. i H.. Dalje navodi, da je i on pao na zemlju zajedno sa ovom dvojicom i dok je bio na zemlji otkopčao je šinjel i stavio ga pored sebe da bi u slučaju da dođu vojnici iz zemunice vidjeli da je civil. U tom trenutku „Jare“ im govori „Hajte nazad, ako ne možete da vam skratim muke“, te on nekako uspeva doći do Jareta i govori mu da mu da dva čovjeka da izvuku dvojicu ranjenih, međutim isti na to odgovara: „Marš, psuje balijsku majku i dodaje šteta, ostadoše dva šinjela!“ Na kraju navodi da kod pogođenih nije vidio krv, da su pali potruške, te da I. nije davao znake života.

I svjedok B. I. u bitnom potvrđuje navode svjedoka-oštećenog R. H. do momenta dok ih je vidio, a da su u „živom štitu“ stradali M. I. i S. H. čuo je od svjedoka R. H.. Tako svjedok potvrđuje da su bili natjerani na prisilni rad, te da su za potrebe Srpske vojske kopali trase, zemunice i rovove. Potvrđuju i to da su spornog dana kamionom, najprije dovezeni na Studenac, a potom u Banju Vrućicu, gdje ih tjeraju da obuku vojne šinjele, te da su krenuli prema liniji gdje su razdvojeni u dvije grupe. Isti svjedok potvrđuje da su u grupi koja je krenula na desnu stranu linije, koja je i napadana, bili M.I., S.H. i R. H. i da je tu grupu predvodilo lice nadimka „Jare“, a to je zapamtio jer su se dozivali između sebe, dok je njegovu grupu predvodio M. M., zvani „Č.“, kojeg je lično poznao. Navodi da su on i Š. svo vrijeme kretali iza vojske. Svjedok potvrđuje i činjenicu da je lice nadimka „Jare“ civile tjerao ispred sebe, odnosno 10 metara ispred vojske. Svjedok ističe i činjenicu da su i ranije vođeni na radne obaveze, ali da nikada do tada nisu tjerani da oblače vojne šinjele, te da su im to uradili namjerno samo da bi izginuli.

Svjedok M. E. potvrđuje činjenice da je spornog dana odveden na radnu obavezu zajedno sa I., H. i dvojicom koji su poginuli, da su dovedeni na Studenac odakle on odlazi kod doktora zbog jake zubobolje, ali mu sutradan R. Z. ili H. saopštava da su I. i H. na liniji poginuli. Navodi da on nikada nije obukao šinjel kada je bio na radnoj obavezi.

Svjedok M.R. navodi da je u toj akciji učestvovao kao pripadnik Interventnog voda, te da su drugu grupu činili izviđači u kojoj je poznao optuženog. Tvrdi da su izviđači nosili bijele uniforme, pošto je bio snijeg i kapuljače na glavama, tako da im se vidio jedan dio lica od očiju do brade. Svjedok potvrđuje da su se na desnoj strani čule detonacije i rafali, koji su kraće trajali, te da su se nakon toga ponovo našli na početnoj poziciji. Također, potvrđuje da su poginula dvojica Bošnjaka.

I svjedoci Č.DŽ. i R. S. u svojim iskazima potvrđuju da su i oštećeni M. I. i S.H., čija mrtva tijela su izvukli na teritoriju Armije R BiH, imali obučene vojne šinjele koji su bili sastavni dio uniforme vojske Republike Srpske, da bi kako navodi svjedok Č.DŽ. „aludirali na vojnike“ vojske Republike Srpske. Također, oba svjedoka potvrđuju da su oštećeni pronađeni 10 ili više metara ispred mjesta do koga je dolazila vojska Republike Srpske, a to je bilo jasno po tragovima koji su ostali u snijegu.

Svjedoci R. H. i B.I. su prilikom prepoznavanja putem fotografija prepoznali optuženog.

Prepoznavanje putem fotografija je bilo jedino moguće zbog proteka vremena, odnosno zbog činjenica da se ljudi biološki mijenjaju.

Odredbom člana 99. stav 3. i 4. ZKP FBiH regulisano je prepoznavanje lica. Ako neposredno prepoznavanje nije moguće, isto će se izvršiti na osnovu fotografija. S obzirom na protok vremena, biološke promjene, kao i činjenicu da su svjedoci R. H. i B.I.samo jednom vidjeli optuženog, u konkretnom predmetu moguće je prepoznavanje putem fotografija.

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine od 30.12.2019. godine prenesena je nadležnost za postupanje u ovom predmetu prema Kantonalnom sudu u Zenici.

Odlukom Predsjedništva Republike Bosne i Hercegovine od 20.06.1992. godine proglašeno je ratno stanje na teritoriji Republike Bosne i Hercegovine.

Odlukom Predsjedništva RBiH od 28.12.1995. godine ukinuto je ratno stanje na prostorima Bosne i Hercegovine.

Odlukom Skupštine srpskog naroda u Bosni i Hercegovini od 12. maja 1992. godine formirana je Vojska srpske Republike BiH.

Izvod iz matične knjige umrlih Općine Tešanj od 01.11.2016. godine potvrđuje smrt M.I. u februaru mjesecu 1994. godine. Kao mjesto smrti označeno je mjesto Mrkotići.

Izvod iz matične knjige umrlih Općine Tešanj od 01.11.2016. godine potvrđuje smrt S.H. u februaru 1994. godine. Kao mjesto smrti označeno je mjesto Mrkotići.

Ovjerena kopija jediničnog kartona potvrđuje da je optuženi u kritičnom periodu bio pripadnik Vojske Republike Srpske VP7248.

Da je optuženi bio pripadnik Vojske RS, potvrđeno je i dokumentom Ministarstva rada i boračko-invalidske zaštite Vlade RS od 25.11.2020. godine.

O prepoznavanju izvršenog od strane B. I. sačinjen je zapisnik od 10.07.2020. godine.

O prepoznavanju izvršenog od strane R. H. sačinjen je zapisnik od 10.07.2020. godine.

Iz zapisnika o prepoznavanju vidi se da je od svjedoka prvo zatraženo da opišu lice za koje se vrši prepoznavanje, a nakon čega su pristupili prepoznavanju.

Svjedok B. I. je pod rednim brojem 4. i 2. u dva kruga prepoznavanja prepoznao lice pod imenom Vidović Žarko.

Svjedok R. H. je lice imena Vidović Žarko prepoznao na fotografijama broj 1. i 3. Prilikom sprovođenja radnji prepoznavanja sačinjena je fotodokumentacija pod brojem: 24-A/20 i 24-B/20 od 14.07.2020. godine.

Iz izvoda iz kaznene evidencije PS Teslić za optuženog od 27.02.2020. godine, vidi se da je u kaznenoj evidenciji za optuženog upisana presuda Osnovnog suda u Tesliću, broj: K-46/01 od 18.09.2007. godine. Naprijed navedenom presudom optuženi je osuđen na kaznu zatvora u trajanju od pet godina, a zbog krivičnog djela iz člana 127. stav 1. KZ RS.

Tužilaštvo smatra da bez obzira na različito iskazivanje svjedoka R. H. i B. I., te njihov opis optuženog prilikom radnje prepoznavanja da je optuženi odgovoran zbog krivičnog djela za koje se tereti. Tužilaštvo smatra da iskazi svjedoka R. H. i B. I. potvrđuju izvršenje krivičnog djela od strane optuženog jer je jedino optuženi imao nadimak „Jare“.

Obrana smatra da nijedan dokaz ne potvrđuje prisustvo optuženog u krivičnom događaju. Prema odbrani nije dokazana nikakva uloga optuženog u konkretnom slučaju.

Prema stavu odbrane ne mogu se prihvatiti kao relevantni dokazi zapisnici o prepoznavanju optuženog od strane R. H. i B.I., jer su prethodni opisi optuženog dati od strane ovih lica u potpunoj suprotnosti sa predočenim fotografijama. Pored toga, u iskazima svjedoka R. H. i B.I. ima troliko kontradiktornosti da se na temelju tih iskaza ne može utvrditi krivična odgovornost optuženog.

Opisi optuženog dati od strane svjedoka R. H. i B. I. prije provođenja radnje prepoznavanja dovode u pitanje zapisnike o prepoznavanju ovih lica, zbog čega ovaj sud zapisnike o prepoznavanju nije prihvatio kao relevantne dokaze.

Svjedok R. H. je u zapisniku u istrazi naveo da je osoba koja je učinila krivično djelo bila stara od 38 do 40 godina, a visoka 180-185 cm, a na zapisniku o prepoznavanju je navedeno da je R. H. istakao da je ta osoba bila visoka između 170-180 cm, starosti do 30 godina. Svjedok B. I. je naveo da je optuženi bio starosti između 30 i 35 godina, te visine 180-190 cm, a što u znatnoj mjeri odstupa od visine optuženog, kao i njegovih godina života u vrijeme izvršenja krivičnog djela (optuženi je imao 20 godina i visine je preko 190 cm).

Prepoznavanje optuženog od strane pomenutih svjedoka dovedeno je u pitanje i kada je u pitanju kosa optuženog. Svjedoci su istakli da je ta osoba imala kratku crnu ili smeđu kosu, a što je suprotno opisu optuženog prema izjavi svjedoka M.R., izgledu optuženog u priloženim fotografijama odbrane sa sahrane njegovog strica V.V. i fotografiji optuženog sa drugim vojnicima u toku rata. Izgled optuženog je u suprotnosti i sa iskazom svjedokinje V.Z. sa glavnog pretresa od 07.04.2021. godine.

Svjedok M. R. je u svom iskazu istakao da je poznavao osobu po nadimku „Jare“ koja je imala dugu kosu sve vrijeme za koje je tu osobu poznavao i rijetku bradicu, a takav izgled optuženog je i na fotografiji sa sahrane njegovog strica V.V., neutvrđenog dana, ali svakako nakon utvrđenog dana smrti V.V. 24.11.1993. godine, kao i na dvije fotografije na kojima je optuženi uslikan kao pripadnik vojne jedinice. Svjedokinja V. Z. je na glavnom pretresu istakla da je optuženi na sahrani njenog muža nosio križ, te da je imao dugu kosu i bradicu, kao i sve vrijeme rata.

Svjedok B.I. je u sudnici prepoznao optuženog, dok R. H. nije bio potpuno siguran. Međutim, ovo prepoznavanje optuženog u sudnici sud ne može prihvatiti zbog svih nedostataka prilikom provođenja radnje prepoznavanja u istrazi i svih kontradiktornih opisa optuženog koje su dali svjedoci B.I. i R.H. u istrazi.

Svjedok R.H. na glavnom pretresu od 28.12.2020. godine, u direktnom ispitivanju je izjavio da prilikom radnje prepoznavanja nije mogao prepoznati osobu po nadimku „Jare“, nego otprilike prema tome koliko bi mogao imati godina, navodeći da su na prepoznavanju bile tri slike (a bilo ih je pet), a potom je izjavio da je teško objasniti što ga je opredijelilo prilikom prepoznavanja optuženog, objašnjavajući da je nešto imao osjećaj kao kroz maglu, jer su ostali na fotografijama bili stariji, te da mu je dolazilo da je to ta osoba na koju je pokazao, mada je i tada na prepoznavanju pokazujući na fotografiji optuženog rekao da nije siguran 100% da je na fotografiji lice po nadimku „Jare“, a da ni sada ne bi rekao da je to ta osoba, a ne bi rekao ni da nije, jer ne bi htio da griješi dušu, s obzirom da su bili konkretne prilike zajedno najviše sat vremena.

Svjedok B. I., na glavnom pretresu od 19.01.2021. godine je izjavio da prilikom radnje prepoznavanja su dvije od pet osoba na fotografijama imale duguljasto lice, te da je po duguljastom licu pokazao na fotografiju optuženog. Međutim, sumnja u vjerodostojnost navoda svjedoka B. I. proizlazi iz okolnosti da je on na glavnom pretresu izjavio da je u pripremi akcije čuo da neko lice oslovljavaju sa Jarac, a ne „Jare“, da nije siguran da je to bilo u Banji Vrućici, te da mu je nakon završene akcije R.H. pokazao osobu govoreći „Eno Jareta“, a da ga je o osobi nadimka „Jare“ detaljno upoznao R.H. kada su bili zajedno u PS Doboju radi prepoznavanja, iz čega proizlazi da je tu osobu nakon akcije kratko vidio, što dovodi u sumnju i vjerodostojnost prepoznavanja prema duguljastom licu koju je ta osoba tada imala, a na fotografijama su dvije

osobe od pet osoba na pojedinačnim fotografijama, imale duguljasto lice, pa se opredijelio za optuženog, jer je imao kraću kosu kao na fotografiji. Iz pregleda fotodokumentacije, ne proizlazi da su lica dvije osobe značajno duguljasta u odnosu na ostale, a nisu karakteristična ni po „duguljastosti“ jer oblik lica optuženog na fotografiji, koji oblik po iskazu svjedoka ima još jedna osoba na fotografijama koje su predočene, a taj oblik lica ima veliki broj osoba, s tim da ni kraća kosa nije karakteristična samo za optuženog, pa iz navedenog, proizlaze, po ocjeni ovog suda, nedosljednosti i dileme u pogledu prepoznavanja optuženog.

Na osnovu člana
Zapisničar

Telalović Jela

Predsjednik vijeća

Maličbegović Enes

PRAVNA POUKA:

Protiv ove presude, dozvoljena je žalba Vrhovnom sudu FBiH u roku od 15 dana, od dana prijema iste, a putem ovog suda.